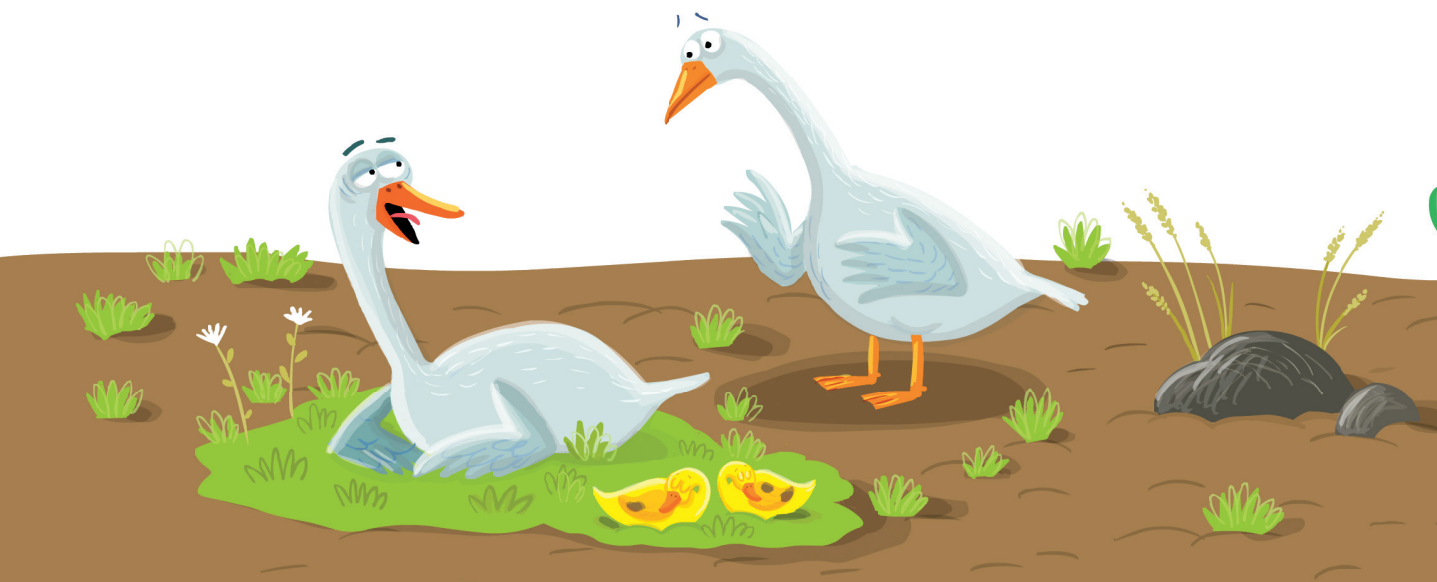
Ako húska prekonala strach

Smiali sa líšťatá,
že je žaba čapatá.
Žaba preskočila mosty,
schmatla ich za chvosty.

Líška dostala chuť na čerstvo vyliahnuté húsatká. Schovala sa za jedľu a čakala, kedy hus s gunárom pôjdu spať. Len čo zadriemali, líška vyrazila. Schmatla prvé húsatko, ktoré jej prišlo pod labku, a fujazdila preč. Hus razom precitla. Budila gunára.

„Gunár, muž môj, bež za líškou! Ukradla nám žlté húsatko!“

Gunár mrzuto zasipel a obrátil sa husi chvostom.

„Čo ma budíš? Zo sladkých driemot rušíš? Ak ukradla žlté, ešte máme dve s čiernymi fliačikmi na krídlach.“

„Ech, ty!“ zahundrala hus a čaptavo sa vychytila za líškou. Keď však dobehla k mostíku, ktorý preklenoval priepasť, stuhla. Opatrne stúpila na drevenú lávku zavesenú na lanách, no zakrútila sa jej hlava, spotili sa jej nôžky, od strachu zvlhli krídla. Prebehnúť po mostíku sa neodvážila.

„Líška, vráť mi moje húsatko!“ prosila.

„Poď si poň!“ chechtala sa líška na druhom konci mostíka. Videla, že hus má panický strach z výšky.

„Bojím sa,“ rozvzlykala sa hus. Jediné, čo počula, bolo zúfalé pípanie húsatka, a posledné, čo videla, bol líščí chvost. V slzách sa vrátila na gazdovský dvor. Gunár spal ako zarezaný, akoby sa nič nebolo stalo.

